

Dedkova ura.

Staro in mlado
Skupaj tiči —
Pómlad in zima
Sestri sta si.

Pregovor.

aj naj bi bila pa tudi počela, kam naj bi se bila pa dejala Oblakova Micika, da ni imela ljubega dedka?

Bila je namreč Oblakova Micika edini človek te baže pri hiši, hočemo reči: edinka je bila, brez bratcev in sestrice. Domača hiša je stala pa nasamem vrhu grička, toraj ni imela Micika družbe svoje vrste, ker do sosedov je bilo daleč, in je starši nikdar niso pustili, da bi pohajala z doma. Zato je pa Micika ob dnevih, ko so morali oče in mati, stric in teta po svojih opravilih na polje, imela svoj kratek čas in svojo zabavo pri dedku. Ded pa pri Miciki. Staro in mlado skupaj tiči.

Ves božji dan sta bila skupaj; vse pospravila, vse posnažila, povsod postregla. Vse je bilo vedno v redu pri Oblakovih. Ej, kaj vredni so skrbni stari ljudje pri hiši! Vse se pusti brez skrbi doma, mali otroci in živad in vse.

In tako je šlo dan za dnem okrog Oblakove hiše. Vedno razgovarjanje in izpraševanje: „Dedek, kam pa zdaj? Kaj pa zdaj? Kako pa tole?“

In zopet: „Micek, skoči mi po sekirico, stopi po kladvice, prinesi mi žagico!“

In na večer — ménite-li, da je bila Micika na ognjišču pri materi, ko se je kuhala večerja? Pri dedu! Stara kri rada počiva, in tudi dedova je. Trudni po celodnevem stopicanju so se tja vsedli na stopnice pred hišo in so se hladili in počivali. Micika je bila seveda spet pri njih. Poslušala sta večerno petje ptičkov; ugibala sta, kateri poje zdaj in kateri potlej. Gledala sta, kje si iščejo kotičkov za nočni počitek. Pa sta štela tudi zvezde, ki so se jele prikazovati polagoma na nebeškem oboku.

„Ena, dve, tri, deset... sto... vse polno!“ Ni se moglo štetj dalje.

No, če je pa včasih pošla vsa zabava, so pa potegnili dedek iz telovnika uro žepnico in jo smehljaše pritisnili Miciki na uho.

— „Micek, ali slišiš? Kakó pravi?“

„Tèk, tèk — tèk, tèk.“ —

„Dedek, kdo pa je notri, da pravi tèk, tèk?“

In dedek so odprli pokrovec, in pokazalo se je lepo rumeno kolesje, Micika je menila, da je vse čisto zlato. Zdolaj se je pa živahno sukalo kolesce in delalo tèk-tèk-tèk.

— „Vidiš, Micika, če tole kolesce obstane, pa obstane v uri vse. Ne gre več, ne kaže več, ne tektaka več.“

— „Poslušaj Micika, kaj je to?“ Položé roko dekletcu na srčno stran in pritajeno poslušata oba.

— „Ali kaj čutiš: Tèk, tèk — tèk tèk?“

„Kakor v uri nemir, tako bije v prsih srce. Kakor obstane v uri vse, če obstoji nemir, tako zastane v človeku vse, kadar obstane srce. Oči se zapro, jezik obmolkne, roke omahnejo, noge otrpnejo, življenje v telesu zamre. Vse tiho, vse mirno je v človeku, kakor v uri, če se ustavi nemir.“

„In ne bode dolgo“, spet nadaljuje ded, „da se bo ustavilo moje srce; staro je že in trudno. Tedaj se bo končal tek mojega življenja. Na mrtvaški oder me bodo položili. Mirno in tiho bom tamkaj dva dni — ustavljena ura. V grob me bodo djali potem. Čemu naj je stara ura, ki ne gre? — Tedaj bo pa tale ura tvoja, Micika! In ko bo tèktakala, moli za dedka, ki so ti jo zapustiti v spomin!“

Ni se zgodilo precej, kar so menili ded; vendar se je zgodilo čez nekaj let. Ustavila se jim je ura, zastalo je staro srce — umrli so. Njihovo uro je dobila Micika. V svoji sobici jo ima, pri postelji. Sliši se v tihi noči glasno njeno tèktakanje, in Micki se zdi, kot bi ji ljubi dedek še zdaj hodili delat kratek čas. Oj, kolikokrat se spominja dedkovega srca in moli zanje!

Ferd. Gregorec.

Zaupanje v sv. Alojzija.

prijazni vasi je stanovala mala družina vaškega črevljarja. Poleg očeta in matere je bil petleten, čvrst deček Tonček in desetletna deklica Rezika.

Vas je ležala na samotnem kraju, ki je bil od farne cerkve in šole oddaljen nad uro hoda. Zato so otroci iz te vasice pohajali le redko v šolo in v cerkev. Posebno po zimi, ko je zapadel velik sneg, ni nihče mogel priti do fare.

Črevljarjeva Rezika je jako rada hodila v šolo. Bilo je pridno, mirno in nadarjeno dekletce. Vse jo je ljubilo, součenci in učitelji.

Ko je izpolnila deseto leto, jo je mahoma napadla mučna bolezen. Obe nogi sta ji skoraj popolnoma otrpnili, tako da je vedno morala ležati.

Mirno in vdano je prenašala hude bolečine. Zdravnik, katerega so oče prosili pomoči, je rekel, da je bolezen neozdravljiva, in da bode Rezika prej ko ne priklenjena vse življenje na posteljo.

Lehko si mislite, kako bitko je bilo Reziki pri srcu, ko je izvedela to zdravnikovo sodbo. Pa še nekaj družega je bilo, kar je ubogo Reziko neizmerno bolelo in žalostilo.